

[Erling Dinesen.]

Statsministeren sagde også, at nævnet ikke var voldgift. Det er simpelt hen en permanent tvungen voldgift, oven i købet et voldgiftsorgan, som, hvis det kommissorium, der ligger i lønningsministerens oplæg, skal følges, må arbejde under vilkår, som ikke noget tidligere nævn har måttet arbejde under. Sådan er situationen simpelt hen, hvad det angår.

Så glæder det mig naturligvis, at statsministeren erkender og giver mig ret i, at parterne på arbejdsmarkedet har taget samfundsmæssige hensyn. Men statsministeren føjede til: men det holdt ikke, for så skete der noget i overenskomstperioden. Ja, det er rigtigt, at der skete noget i overenskomstperioden, men hvorfor gjorde der det? Var det organisationernes skyld? Var det lønmodtagernes skyld? Skal de straffes for det nu? Det var simpelt hen regeringens skyld. Det var, fordi regeringen ikke havde hold i økonomien, fordi man fulgte en siksakkurs i den økonomiske politik. Men man kan da ikke, fordi man selv har ført en forkert økonomisk politik, bagefter komme og ville straffe lønmodtagerne med voldgift og meget andet. Den går ikke, hvis man vil lægge det frem på den måde.

Så var der en dagsorden, som regeringspartierne stillede. Den er faktisk noget af det tyndeste, jeg har set af den slags, og det er forståeligt. Der står i den:

„Idet folkettinget tager statsministerens redegørelse til efterretning, opfordrer tinget regeringen til at fortsætte de indledte indkomstpoltiske forhandlinger . . .“

Nu ved jeg ikke, hvor meget man skal lægge i dette her. Det kan være lidt svært at afgøre, det må jeg erkende, hvad meningen egentlig er. Jeg anbefaler naturligvis, at man stemmer for socialdemokratiets dagsorden, som siger præcis de ting, der bør siges i situationen. Men jeg kunne da godt lide at spørge statsministeren, om regeringspartiernes dagsorden her skal afløse dagsordenen af 15. maj, så den med vedtagelsen af dagsordenen her dermed er helt ude af billedet. I så fald kan vi da snakke om tingene.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*):
Må jeg sige til hr. Aksel Larsen, at jeg nu ikke i min tale sagde: alt, hvad der er sket i denne regerings tid, bærer den forrige rege-

ring skylden for. Jeg gjorde det, som jeg mener er det relevante grundlag at føre den økonomiske diskussion på: jeg tog den forudgående 10 års periodes udvikling og beskrev den. Jeg tog altså hele 10 års perioden, både dens begyndelse og afslutningen.

Det, jeg sagde om afskrivningerne, sagde jeg ikke som en undskyldning for, men som en forklaring på, hvorfor vi anser en undersøgelse for at være nødvendig. Det er jo ikke helt så enkelt med virkningerne af sådanne ændringer, som hr. Aksel Larsen vil gøre det til.

Så sagde hr. Aksel Larsen en ting, som jeg synes var meget relevant. Han kom til at snakke om en lavrentepolitik og om kreditpolitikken. Vi er enige om, at den ikke i situationen bør bære mere, end den gør. Men forudsætningen for, at kreditpolitikken ikke skal bære mere, forudsætningen for, at der muligvis kan opstå en lempelse i penge- og kreditpolitikken, er, at vi ikke herinde afviser den indkomstpoltik, som vil gøre det muligt ikke at lade kreditpolitikken bære lige så meget, som den har gjort. Hele begrundelsen for at snakke indkomstpoltik er, at de to hidtidige midler, finanspolitikken og penge- og kreditpolitikken, ikke i sig selv er tilstrækkelige. Det er et supplement, vi har lagt op til, men man kan ikke sige nej til supplementet og samtidig ønske at lempe på kreditpolitikken. Det lader sig ikke gøre.

Hr. Aksel Larsen nævnte også ejendomspriserne og valgte her især at beskrive udviklingen imellem de to sidste vurderinger. Det er, siger han, obligationsrationeringens ophævelse, der er skyld i det. Ja men hovedparten af den periode, hr. Aksel Larsen talte om, imellem de to sidste vurderinger, ligger forud for obligationsrationeringens ophævelse. Det synes jeg simpelt hen dokumenterer, at en obligationsrationering ikke løser problemet.

Både hr. Aksel Larsen og hr. Erling Dinesen vil så gerne have at vide, hvad regeringen gør, hvis forhandlingerne ikke lykkes. Da man er så aldeles overbevist om, at vi får et bastant og kompromisløst nej fra organisationerne, vil jeg gerne gengive et par linjer fra det fællessvar, vi fik fra Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen. Man siger dér, at de to organisationer er enige i, at det af hensyn til opretholdelse af fuld beskæftigelse og af mulighederne for